

Laatste tocht

Maar misschien ook wisten ze
Dat het mijn laatste tocht zou zijn
Hun pikzwart pak
Hun luid gekras
Al fladderend van boom tot boom

Doch wolkeloos en zo vol zon
De dag een bladstil herfstfestijn
Waarin geen plaats kon zijn
Voor onheil
Dan slechts als een boze droom

En langs de dijk de najaarswals
Van zwierig zwevend espenblad
Een dag vol vreugd
En schoonheid
Daarin paste krassen niet

Ver weg van vrachtverkeer
En zonder zicht meer op de stad
Een zijdezacht
Gesponnen veld
Vol herfstdraad van spriet tot spriet

Waarin de zon ten onder ging
Als langzaam zinkend schip
En schimmen
Op hun spitzen dansten
Rond de ingetreden vorst

En er geen weg terug meer was
De trekkracht van snel hechtend slib
De nevel die nog kwam
Walkuren
Wenkten met ontblote borst

Voorgedragen op de herdenkingsbijeenkomst van 22 november 2005
in de St. Stevenskerk te Nijmegen naar aanleiding van de moord op Louis Sévère.